

Udvikling ved at tage Udviklingen i sin Haand paa ethvert Punkt. Der findes jo snart ikke saa lille en Flække i Tyskland, uden at Deutsche Reichsbank der har en Filial eller et Afdelingskontor, gennem hvilket den diskonterer Veksler selv for de mindste Forretningsfolk for ikke at tale om den uhyre Støtte, som Banken direkte yder de andre Pengeinstitutter. I Tyskland vilde man derfor neppe godkende det ærede Medlems Betragtninger, man vilde der sikkert være enig om at prise den tyske Rigsbank for den Del, som den har taget i Tysklands økonomiske Udvikling. Desuden lader de engelske og de tyske Bankforhold sig slet ikke sammenligne, de hviler paa en helt forskellig Basis.

Vore Forhold kunde nu efter min Mening ret naturligt kræve en lignende Ordning af Pengevæsenet som den, der har fundet Sted i Tyskland. Jeg kunde meget godt tænke mig, at den danske Nationalbank tog Ledelsen af Landets Pengevæsen, og jeg for min Part vilde regne det for en stor Lykke, om et Arbejde i den Retning kunde lykkes. Det er jo meget godt, naar det ærede Medlem siger: Lad de private Banker selv klare sig, lad dem være Kreditgivere, det kommer ikke Nationalbanken ved. Men hvad sker, naar Nationalbanken, hvad den desværre har gjort, siger: Det maa I selv klare, det vil vi ikke have noget at gøre med? Saa maa de andre Pengeinstitutter henvende sig i Udlandet for der at faa den Kredit, de har Brug for, og saa har de ikke noget at gøre Nationalbanken Regnskab for. Derfor ved Nationalbanken paa et givet Tidspunkt ikke Besked med Landets finansielle Status, idet den overhovedet ingen Indflydelse har paa og intet Kendskab har til de faktiske Forhold. Det ærede Medlem er dog heldigvis tilfreds med, at Nationalbanken ikke har kastet de private Banker paa Porten ved denne Lejlighed, hvor de ganske simpelt kun har haft eet Sted at henvende sig, nemlig Nationalbanken, og det vilde ogsaa have været uforsvarligt af den at gøre det. Men jeg vil anse det for noget godt ikke blot, at Nationalbanken ved denne Lejlighed har taget Landets Pengeaffærer op under sin Ledelse, men ogsaa, at den beholder dem under sin Ledelse, og det kan den kun gøre Regning paa, hvis den opnaar saadanne Lempelser i sine Dækningsregler, at den virkelig er i Stand til at beherske det indenlandske Marked. Dette vil efter min Mening kunne

ske, og derfor er det for mig af stor Betydning, noget af det vigtigste ved Sagen, at de Lempelser, som man her søger at tilvejebringe for Nationalbankens Sedeldækning, ikke gives paa ganske kort Tid. Jeg vilde anse det for fuldkommen rigtigt at give disse Regler for hele den Periode, i hvilken Nationalbankens Oktroj varer, og jeg tror ikke, at man her til Lands vil være stærkt stemt for at afbryde det, der nu nødtvungent er sket; jeg tror, man fra ledende Side i det hele vil gøre sig Umage for at fastholde den Stilling, som nu nødtvungent er indtraadt, at Nationalbanken overtager Ledelsen af Landets Pengevæsen. Skal man senere vende tilbage til de nuværende Dækningsregler, mener jeg, man udsætter sig for, at Nationalbanken atter maa slippe dette Tag. Derfor vil jeg anbefale, at man ved Overvejelserne i Udvalget lægger Vægt paa at enes om en saa lang Periode som muligt.

N. Neergaard: Jeg har glædet mig over de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), det særlig ministerielle Partis Ordfører, og ligeledes over de Udtalelser, der faldt fra den højtærede Justitsminister, idet de begge i høj Grad viste Forhandlingsvillighed. Den højtærede Justitsminister gennemgik de forskellige Punkter, hvorom der kunde være Tvist imellem os, og han erklærede sig egentlig villig til at forhandle om alle dem, som jeg tillægger afgørende Betydning. Den højtærede Justitsminister erkendte, at man kunde forhandle om Varigheden; det bedrøver mig, at den højtærede Handelsminister syntes at tage nogen Afstand herfra, men jeg nærer dog det Haab, at der ogsaa med ham vil kunne opnaas Enighed. I alt Fald udtalte, som sagt, den højtærede Minister, under hvem Sagen nu sorterer, at om Varigheden kunde man forhandle; det gjaldt navnlig om at fastsætte en Periode, der var lang nok til, at man med nogenlunde Tryghed kunde indrette sig paa de nuværende Forhold, ligeledes til at sikre en tilstrækkelig Afviklingstid. De samme Synspunkter fremhævede jo ogsaa jeg. Den højtærede Minister var ikke helt tilfreds med de tre Aar, jeg eksempelvis nævnede, men mente i øvrigt med Hensyn til Hovedpunktet, at man meget vel kunde forhandle paa det Grundlag, at den foreslaaede Ordning ikke skulde være endelig, det vil sige ikke gældende for hele den tilbageværende Del af Oktrojens Levetid.